

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Wygoda

Protokolant Justyna Jarocka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron, w dniu 14 marca 2019 r.,
zażalenia adwokata S.J., na zarządzenie Prezesa Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt WSD [...] o odmowie przyjęcia kasacji od postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 9 września 2017 r., sygn. akt WSD [...].
na podstawie art.437 § 1 k.p.k., w zw. 530 § 3 k.p.k., oraz art. 105 § 2 k.p.k.,

postanawia:

1. zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy
2. sprostować oczywiste omyłki pisarskie, w postanowieniu Sądu Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej w [...], z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt SD [...], poprzez zastąpienie w treści (sentencji i uzasadnienia) ww. postanowienia zawartej tam błędnej daty uchwalenia ustawy Prawo o adwokaturze – **28** maja 1982 r., datą **26** maja 1982 r.,
3. sprostować oczywistą omyłkę pisarską, w postanowieniu Sądu Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej, z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt SD [...], poprzez zastąpienie w punkcie 1 sentencji ww. postanowienia przepisu art. 88 **ust. 4** ustawy z dnia 28 maja 1982 r., przepisem art. 88 **ust. 2** ustawy z dnia 26 maja 1982 r., Prawo o adwokaturze

UZASADNIENIE

W dniu 9 września 2017 r., Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury, wydał orzeczenie, sygn. akt WSD [...], w którym częściowo zmienił zaskarżone uprzednio przez obwinionego – adw. S. J. postanowienie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...], z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt SD [...], w ten sposób, iż: kosztami postępowania przed sądem dyscyplinarnym obciążył [...] Izbę Adwokacką w [...]. oraz Naczelną Radę Adwokacką za postępowanie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym. Ponadto, sąd drugiej instancji utrzymał w mocy postanowienie sądu dyscyplinarnego (sygn. akt SD [...]), w części dot. umorzenia postępowania z powodu przedawnienia tj. na podstawie art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r., Prawo o adwokaturze (dalej: Prawo o adwokaturze) w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., w zw. z art. 95n Prawa o adwokaturze.

W dniu 16 stycznia 2018 r., adw. S. J., wniósł kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, z dnia 9 września 2017 r., sygn. akt [...], w której zarzucił temuż orzeczeniu „rażące naruszenie Prawa procesowego” a mianowicie: art. 7 k.p.k., wobec: „nieprzeprowadzenia przez I instancję dowodów wskazanych przez pokrzywdzonego ani z urzędu, na okoliczność stworzenia fałszywych dowodów pod kierownictwem adw. M.G. i fałszywego oskarżenia”. Skarżący zarzucił także: nieprawdziwość zarzutom Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej rady Adwokackiej w [...]. (dalej: Rzecznik) oraz błąd w ustaleniach sądu I instancji. Ponadto, skarżący w wyżej wymienionej kasacji sformułował zarzuty naruszenia: art. 297 k.p.k., art. 303 k.p.k., art. 404 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k., a także art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, domagając się uchylenia zaskarżonego orzeczenia oraz uniewinnienia lub ewentualnego uchylenia tegoż orzeczenia i przekazania sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W dniu 8 lutego 2018 r., Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury na posiedzeniu bez udziału stron wydał postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w nazwie rozstrzygnięcia przez wykreślenie słowa „orzeczenie” i wpisanie w to miejsce słowa „postanowienie” oraz zmianę słowa „orzeka” słowem „postanawia”. W dniu 7 marca 2018 r., adw. S. J. odebrał odpis postanowienia o sprostowaniu wraz z uzasadnieniem. Na postanowienie to skarżący nie wniósł zażalenia.

W dniu 12 kwietnia 2018 r., Prezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury wydał zarządzenie, w którym powołując się na art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji.

Powyższe zarządzenie dotyczące odmowy przyjęcia kasacji, adw. S. J. zaskarżył zażaleniem z dnia 17 maja 2018 r., zarzucając mu: „pominięcie przepisu art. 414 § 1, art. 456 i art. 118 § 1 k.p.k., w zw. z art. 95 ust. 2 i art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze – poprzez pominięcie, że skoro umorzenie przez sąd postępowania na skutek stwierdzenia negatywnej przesłanki procesowej (przedawnienia) nastąpiło po otwarciu przewodu sądowego, to wydane w tym przedmiocie rozstrzygnięcia I i II instancji były w istocie orzeczeniami (a nie postanowieniami), (sic!)”. Skarżący twierdzi także, że w niniejszej sprawie „kwestia umorzenia postępowania może być rozstrzygnięta wyłącznie w orzeczeniu (a nie postanowieniu), zaś faktyczna (błędna) nazwa aktu nie ma znaczenia”.

Ponadto, skarżący w przedmiotowym zażaleniu zarzucił naruszenie art. 530 § 2 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 91a ust. 1 i art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze, poprzez „błędne dopatrzenie się niedopuszczalności kasacji fałszywie obwinionego i odmowę jej przyjęcia (sic!)” oraz wniósł on o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji, a także o „uwzględnienie zażalenia przez Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury”. W wywiedzionym zażaleniu skarżący wskazał, że Prezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, błędnie przyjął, że zaskarżone kasacją rozstrzygnięcie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 9 września 2017 r., jest postanowieniem. Skarżący podniósł, iż sąd II instancji pominął fakt, że rozstrzygnięcie w punkcie 2 utrzymuje w mocy umorzenie postępowania z powodu przedawnienia. Zdaniem skarżącego przedawnienie to stwierdzono po rozpoczęciu przewodu sądowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie ma usprawiedliwionych podstaw ani nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 91a § 1 Prawa o adwokaturze, kasacja może zostać wniesiona od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wydanego w drugiej instancji.

Z uwagi na zaistnienie w tej sprawie przesłanki z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., tj. przedawnienia karalności, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury miał prawo,

zgodnie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k., skierować sprawę na posiedzenie. Wobec więc faktu, iż zarówno w pierwszej jak i w drugiej instancji postępowania dyscyplinarnego w przedmiotowej sprawie, rozstrzygnięcia sądu podejmowane były na posiedzeniach, zgodnie z art. 95 § 2 Prawa o adwokaturze, właściwym było wydanie ich w formie postanowień. Mając na uwadze tę regulację, sąd II instancji prawidłowo i skutecznie dokonał sprostowania swojego judykatu z dnia 9 września 2017 r., sygn. akt WSD [...], poprzez określenie go mianem postanowienia. Zgodnie z art. 91a ust.1 Prawa o adwokaturze kasacja przysługuje jedynie od **orzeczeń**, a nie od postanowień (por. postanowienie SN z 8 października 2010 sygn. SDI 20/10; zob. K. Ceglarska-Piłat, M. Zbrojewska w: Prawo o adwokaturze. Komentarz, P. Kruszyński (red.), Warszawa 2016, komentarz do art. 91a, teza 3). Prezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury prawidłowo zatem odmówił przyjęcia w kasacji adw. S.J. w przedmiotowej sprawie – wywiedzionej od **postanowienia** Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Sąd rozpoznając zażalenie zauważył, że w punkcie 1 postanowienia Sądu Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej w [...], z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt SD [...], w podstawie prawnej jego wydania przytoczono faktycznie nigdy nieistniejący przepis art. 88 ust. 4 ustawy Prawo o adwokaturze, podczas gdy prawidłowo należało wskazać tu przepis art. 88 ust. 2 tej ustawy.

W przytoczonym powyżej postanowieniu, zarówno treści sentencji jak i w uzasadnieniu, zauważył błędną datę – 28 maja 1982 r., w nazwie ustawy Prawo o adwokaturze, natomiast prawidłową datą uchwalenia ustawy Prawo o adwokaturze jest dzień 26 maja 1982 r.

Powyższe, jako oczywiste omyłki pisarskie, mogą zostać sprostowane przez sąd odwoławczy w trybie art. 105 § 2 k.p.k.

Z tych też powodów należało postanowić jak powyżej.